

ἀνεπαύσατο». Συνών. ἀναπειτῶ 5 γ, πεθαίνω. 3) Ἀποσυντίθεμαι, διαλύομαι, ἐπὶ νεκροῦ Πόντ. (Ἱμερ.): *Νὰ μὴ ἀναπέσαι!* (ἀρά, διότι ἢ μὴ ἀποσύνθεσις τοῦ νεκροῦ θεωρεῖται ἀπόδειξις τῆς θείας δίκης). 4) Παύω νὰ εἶμαι ἀνημμένος, σβήνομαι Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ.): Ἄσμι.

Ἡ ἐκκλησιὰ ἐσείστηκε καὶ τὰ κερὰ ν'επάγαν.

Συνών. σβήνω. 5) Ἀργῶ, σχολάζω, ἐπὶ ναοῦ ὅπου δὲν τελεῖται πλέον λειτουργία, ἐγκαταλελειμμένου Πόντ. (Σάντ.): Ἀναπαγμένον ἐγκλεσία. β) Ἐπὶ ἀγροῦ, σχολάζω ἐπὶ τινα χρόνον διὰ νὰ ἀποκτήσω ζωτικὴν ἰκμάδα καὶ καταστῶ εὐφορώτερος Μέγαρ. Πόντ. (Χαλδ.): Ἀφηκα τὸ χωράφι τοῦ ἀναπαύθη Μέγαρ. Χωράφ' ἀναπαγμένον Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πινδ. Νεμ. 6,20 «[ἄρουν] ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν». 6) Κατεδαφίζομαι, ἐπὶ ναοῦ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐγκλεσία ἐνεπάεν.

ἀνάπαψι ἢ, ἀνάπαυσι Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — Λεξ. Πόππλετ. ἀνάπαψι κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.) ἀνέπαψι Κίμωλ. ν'επάψι Θράκ. (Σιρέντζ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗσ. ἀνάπαυσις.

1) Ἀνάπαυσις κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐχομε καθισιὸ κι ἀνάπαψι. Δὲν ἔχω ἀνάπαψι ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειά. Ζηλεύω τὴν ἀνάπαψιν σου! κοιν. Ἀνέπαψι δὲν ἔχομε Κίμωλ. Νύχταν καὶ ἡμέραν ἀνάπαψιν κ' ἔχω Κοτύωρ. Τραπ. Ἀνάπαψιν νὰ μὴν ἔδῃ! (ἐνν. μετὰ θάνατον. Ἀρά) Κερασ. || Παροιμ. Ἀσ' τηνε τὴν ἀνάπαψι γιὰ νὰ ῥθῇ μὲ τὴν ὥρα της (ἐργάζου καὶ ὅταν εὐπορήσῃς θὰ ἀναπαυθῇς) Ἰόνιοι Νῆσ. Ὁ σκύλλων σύρ' ἀνέπαυσιν, οὐρ' καὶ μαῦρα ἡμέρας (ὁ σκύλλος διάγει ἐν ἀναπαύσει, ἀλλὰ περὶ καὶ κακὰς ἡμέρας. Ἐπὶ τῆς ἀσταθοῦς εὐτυχίας) Χαλδ.

Φαεῖν, ποτήν, ἀνάπαψιν κ' ἐβόρσαν, καλωσύναν

(φαγητόν, ποτόν, ἀνάπαυσις καὶ σκιά, καλωσύνη. Ἐπὶ μεγάλης χλιδῆς) Τραπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 5594 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐσιάστησαν τοῦ νὰ ἀπελθοῦν ῥς τὴν Λακεδαιμονίαν | διὰ τὸ ἦτον χώρα εὐκολὴ δι' ἀνάπαψιν φουσσάτου». Συνών. ἀναπαῇ 1, ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνασοή. β) Ἡσυχία κοιν.: Δουλεύω - τρώω μὲ τὴν ἀνάπαψί μου. Βοῆκα τὴν ἀνάπαψί μου. Συνών. ἀναπαῇ 1 β, ἀναπαμὸς 1 β. γ) Οἰκία Πελοπν.: Ἄσμι.

Κ' ἔκαψε τὴν ἀνάπαψι μ' ὅλα τὰ μυλοκούπια.

Ἡ σημ. καὶ ἐν Θουσ. Ἀβραάμ στ. 104 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,229) «νύκτα ναι κι ἄμ' ἀκκούμπισε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου». Συνών. σπίτι. δ) Ἀφοδευτήριο, ἀποχωρητήριο Θράκ. (Σιρέντζ.) Κύπρ. Μεγίστ. — Κορ. Ἀτ. 4,13. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγκαῖο 1. 2) Ἀποσύνθεσις, διάλυσις, ἐπὶ νεκροῦ Καππ. (Σινασσ.): Ἄσμι.

Νὰ σὲ διῶ, Κωσταντῖνε μου, ἀνάπαψ' νὰ μὴν ἔχῃς,

νὰ μὴ σὲ φάῃ τὸ χῶμα σου, νὰ μὴ σὲ λειώσ' ἢ πλάκα σου,
ποῦ ὅσες τὸ κορίτσι μου κάτω μακρὰ ῥς τὰ ξένα!

(ἀρά, διότι ἢ μὴ διάλυσις τοῦ νεκροῦ εἶναι σημεῖον τῆς θείας δίκης).

ἀναπαψιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ν'επαψιάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗσ. ἀνάπαψι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Τύπ. ἀνεπαψάρης ἐκ τοῦ ἀνεπαψιάρης παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρόλ. στ. 24 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τσοὶ ἀνάμελους καὶ τοὺς ὀκνοὺς κι ὅλους τσοὶ ἀνεπαψάρους».

Ὁ διάγων βίον ἀναπαυτικόν, ἀπράγμονα.

ἀναπαψιμάρι τό, Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. ἀναπάψιμο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Εὐχὴ ἀναγινωσκομένη εἰς ψυχορραγοῦντα περὶ ταχείας λύσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος ἐνθ' ἀν.: *Τοῦ διάβασαν τὸ ἀναπαψιμάρι Δημητσάν. || Φρ. Τοῦ διάβασε τὸ ἀναπαψιμάρι (εὐφημητ. τὸν καθύβρισε) Λακων. Συνών. φρ. τοῦ ἡγαλε τὸν ἀναβαλλόμενον, τοῦ ἡγαλι τοῦν ἀδόξαστον, ἄκουσε τὸν ἐξάψαλμό του.*

ἀναπάψιμο τό, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναπάψ' μου Ἡπ. ἀναπάψωμο Λεξ. Δημητρ. ἀναπάψωμο Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀναπαύσιμος. Τὸ ἀναπάψωμο ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν λ. ψωμί.

1) Ἄρτος εὐλογούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τρωγόμενος μετὰ ἢ ἀνευ οἴνου καὶ κολλύβων κατὰ τὰ μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ θανόντος ἐνθ' ἀν.: *Σήμερα ἔχουμε - τοῦ κάμαμε ἀναπαψίματα Ἡπ. 2) Πληθ., τὰ κόλλυβα τῶν μνημοσύνων Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.: Στείλαμε ῥς τὴν ἐκκλησιὰ τ' ἀναπαψίματα Λεξ. Δημητρ.*

ἀναπειλήμαν τό, Λυκ. (Λυβίσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπειλῶ. Ἡ λ. καὶ μεσν.

Ἀπειλή. Συνών. *ἀναπειλίσμα, φοβέρα, φοβέρισμα. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,638 (ἐκδ. RDawkins) «ἔμαθεν τ' ἀναπειλήμα ὅπου ἀναπειλᾶτον ὁ σουρτάνος τὸν ρῆγα» καὶ 144 «θωρῶντα ὁ ρῆγας... τὰ ἀναπειλήματα τοῦ Μέλε Πέχτα τόσον σκληρὰ κττ.»

***ἀναπειλίσμα** τό, Πληθ. ἀνιπ' λιάσματα Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναπειλίσζω παρὰ τὸ ἀναπειλῶ. Τὸ ἀνιπ' λιάσματα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεπειλίσμα.

Ἀναπειλήμαν, ὁ ἰδ.: *Μὴ μ' ἀνιπλειςσι κι δὲ δὲ φουβοῦμι τ' ἀνιπλίσματά σ'!*

***ἀναπειλίστης** ὁ, θηλ. ἀναπειλίστρα Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναπειλίσζω παρὰ τὸ ἀναπειλῶ.

Θηλ. γυνὴ φιλέκδικος, μνησίκακος. Συνών. κακίστρα.

ἀναπειλῶ ἀμάρτ. ἀναπειλῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέσ.

ἀναπ' λειέμαι Θράκ. (Περίστασ.) ἀναπ' λειέμι Θράκ. (Αἶν.) ἀνεπ' λειέμαι Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἀ.) ἀνιπ' λειέμι Ἱμβρ. Σαμοθρ. ἀνιπ' λᾶμι Λῆμν. ν'επ' λειέμι Θράκ. (Σαρεκκλ.) ν'επ' λειοῦμι Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. ἀναπειλῶ.

Ἀπειλῶ ἐνθ' ἀν.: *Τὴν ἀνεπ' λειούντανε ὅτι θὰ τὴν δειροῦν Μυριόφ. Ἀναπ' λειούνταν νὰ μὲ δειρῶ Περίστασ. Μὴ μ' ἀνιπλειςσι, γιατί δὲ σὶ φουβοῦμι Ἱμβρ. Μὴ μ' ἀνιπ' λᾶσι κι δὲ σὶ φουβοῦμι Λῆμν. Τί μὲ ν'επ' λειέσαι; Σαρεκκλ. Ἡ δράκαινα ῥς τὴν ἀρχὴν μανιώθηκε καὶ ν'επ' λήσκε νὰ τὸν φάγ' τὸν γαλόγηρο (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,566 (ἐκδ. RDawkins) «τότε ἐθυμώθη ὁ σὶρ Τιπάτ καὶ πολλὰ ἀναπειλᾶτον τὸν παπᾶν». Συνών. φοβερίζω.*

***ἀναπέλπιστος** ἐπίθ. ἀναπόρπιστος Κρήτ. ἀνεπόλπιστος Κρήτ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπίθ. ἀνέλπιστος καὶ ἀπέλπιστος. Τὸ ἀνεπόλπιστος καὶ μεσν. Πβ. Θουσ. Ἀβραάμ στ. 195 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,269) «βοηθᾶτε ῥς τ' ἀνεπόλπιστον, δοῦλοι, καὶ μαζωχτήτε».

Ἀπροσδόκητος: Ἡτον ἓνα δράμα ἀναπόρπιστο. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θουσ. Ἀβραάμ στ. 1069 (ἐκδ. ÉLegrand

